

Sygn. akt II K 191/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący SSR Jacek Niewiadomski

Protokolant st. sekr. sądowy Małgorzata Oks - Kwapisiewicz

w obecności Prokuratora Jolanty Jagielińskiej – Piwowskiej

po rozpoznaniu dnia 02 czerwca 2016 r.

sprawy G. P.

syna R. i B. z domu P.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku znajdując się w sytuacji grożącej mu niewypłacalność oraz upadłość udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela firmę (...)Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. w ten sposób, że po uprzednim zaciągnięciu zobowiązań na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w W., której był Prezesem Zarządu wynikających z wystawionych faktur VAT nr (...) z dnia 19.01.2013 roku na kwotę 18 209,41 zł, faktury VAT nr (...) z dnia 28.02.2013 roku na kwotę 2 986,77 zł, faktury VAT nr (...) z dnia 28.02.2013 roku na kwotę 4 823,96 zł oraz faktury VAT nr (...) z dnia 27.09.2013 roku na kwotę 1019,15 zł w ten sposób, że dokonał usunięcia składników majątku poprzez:

- wypłatę i nierozliczonych pieniędzy z konta spółki wynoszących na dzień 31 maja 2014 roku 90 409,69 zł;

- realizacją w 2013 roku wypłaty w łącznej kwocie 125 596,21 zł na rzecz firmy (...) za rzekome wykonanie usługi na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w W.,

czym działała na szkodę w łącznej kwocie 24 745,09 zł wierzyciela firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. reprezentowanej przez Prezesa Zarządu P. S.

tj. o czyn z art. 300 § 1 kk

1. oskarżonego **G. P.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz będąc właścicielem wszystkich udziałów w tej spółce, w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności oraz upadłości udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. w ten sposób, że po uprzednim zaciągnięciu zobowiązań w łącznej kwocie 24 745,09 zł wynikających m.in. z wystawionych faktur VAT o numerach: (...) z dnia 19.01.2013 roku, (...) z dnia 28.02.2013 roku, (...) z dnia 28.02.2013 roku, (...) z dnia 27.09.2013 roku oraz (...) z dnia 29.07.2013 roku i nie dokonując za nie zapłaty, doprowadził do usunięcia składników majątku firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. poprzez:

- wypłatę z konta spółki i nierozliczenie na dzień 31 maja 2014 roku pieniędzy w kwocie 90 409,69 zł;

- pobranie i nierozliczenie w 2013 roku z konta spółki pieniędzy w łącznej kwocie 125 596,21 zł, z przeznaczeniem na realizację prywatnych zobowiązań G. P. i realizację zobowiązań firmy (...), czym działał na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 300 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 300 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona i ustala okres próby na 2 (dwa) lata,

3. na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **G. P.** do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...)Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. kwoty 24 745,09 zł (dwadzieścia cztery tysiące siedemset czterdzieści pięć złotych dziewięć groszy),

4. zasądza od oskarżonego G. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 870 (osiemset siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 191/16

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim zarzucił G. P. popełnienie czynu polegającego na tym, że:

w okresie od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku znajdując się w sytuacji grożącej mu niewypłacalność oraz upadłość udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. w ten sposób, że po uprzednim zaciągnięciu zobowiązań na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w W., której był Prezesem Zarządu wynikających z wystawionych faktur VAT nr (...) z dnia 19.01.2013 roku na kwotę 18 209,41 zł, faktury VAT nr (...) z dnia 28.02.2013 roku na kwotę 2 986,77 zł, faktury VAT nr (...) z dnia 28.02.2013 roku na kwotę 4 823,96 zł oraz faktury VAT nr (...) z dnia 27.09.2013 roku na kwotę 1019,15 zł w ten sposób, że dokonał usunięcia składników majątku poprzez:

- wypłatę i nierozliczonych pieniędzy z konta spółki wynoszących na dzień 31 maja 2014 roku 90 409,69 zł;

- realizacją w 2013 roku wypłaty w łącznej kwocie 125 596,21 zł na rzecz firmy (...) za rzekome wykonanie usługi na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w W.,

czym działała na szkodę w łącznej kwocie 24 745,09 zł wierzyciela firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. reprezentowanej przez Prezesa Zarządu P. S.

tj. o czynu wypełniającego dyspozycję z art. 300 § 1 kk

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. P. posiadał wszystkie udziały (100 udziałów) o łącznej wartości 5000 złotych w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i był prezesem jednoosobowego zarządu tej spółki. Przedmiotem działalności spółki było m.in. wykonywanie usług remontowo- budowlanych, głównie w zakresie aranżacji wnętrz.

(**dowód:** odpis z Krajowego Rejestru Sądowego – k. 16-19, wniosek o ogłoszenie upadłości k.34 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w imieniu której działał G. P., nawiązała współpracę z (...)Sp. z o.o. z siedzibą w T. M. zajmującą się sprzedażą materiałów wykończeniowych. (...) Sp. z o.o. kupowała towary, za które z reguły wystawiane

były faktury VAT z odroczonym terminem płatności. Początkowo płatności ze strony Spółki (...) były regulowane terminowo i w całości. Począwszy jednak od 19 stycznia 2013 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zaprzestała regulować należności za materiały wykończeniowe zakupione w (...) Sp. z o.o. I tak nie zostały m.in. uregulowane:

- faktura (...) z dnia 19 stycznia 2013 roku na kwotę 18.209,41 złotych z terminem płatności na dzień 18 lutego 2013 roku;
- faktura (...) z dnia 28 lutego 2013 roku na kwotę 2.986,77 złotych z terminem płatności na dzień 27 marca 2013 roku;
- faktura (...) z dnia 29 lipca 2013 roku na kwotę 3.706,08 złotych z terminem płatności na dzień 5 sierpnia 2013 roku;
- faktura (...) z dnia 27 września 2013 roku na kwotę 1.019,15 złotych z terminem płatności na dzień 4 października 2013 roku;
- faktura (...) z dnia 28 lutego 2013 roku na kwotę 4.823,96 złotych z terminem płatności na dzień 30 marca 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 31 października 2014 roku w sprawie V GC 1127/14 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w T. M.kwotę 24 745,09 złotych, która wynikała z wyżej wymienionych faktur, z należnymi ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Egzekucja tej należności prowadzona przez wierzyciela jest nieskuteczna.

(**dowód:** faktury VAT – k. 8-13, wyrok k.14, Zbioru A akt 2 Ds. 871/15, zeznania świadka P. S. – k. 30 odwrót-31, w tym k. 26-28 zbioru B akt 2 Ds. 871/15).

W dniu 9 czerwca 2014 roku (data wpływu) G. P. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku wnioskodawcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Wniosek został uzupełniony w dniu 1 lipca 2014 roku. Postanowieniem z dnia 4 lipca 2014 roku w sprawie X GU 312/14 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości wobec stwierdzenia, że majątek dłużnika w sposób oczywisty nie wystarczy na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

(**dowód:** kserokopia akt i dokumentów postępowania upadłościowego – k. 34-90, k. 99-123 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. mogła realizować zobowiązania wynikające z profilu prowadzonej działalności za rok 2013 i od stycznia do maja 2014 roku. W okresie tym spółka realizowała jednak zobowiązania tylko wobec niektórych podmiotów, od których dokonywała zakupu materiałów i usług, a także regulowała wynagrodzenia z umów cywilnoprawnych, dokonywała spłat pożyczek i spłacała zobowiązania firmy (...) (NIP (...)).

W 2013 roku z konta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zostały pobrane przez G. P. i nierozliczone pieniądze w kwocie:

-120 596,21 zł (konto księgowo (...) z opisem rozrachunki wspólnik P. G)

- 5 000,00 zł (konto księgowo (...) z opisem G. P.).

Natomiast na dzień 31 maja 2014 roku kwota pobranych i nierozliczonych pieniędzy (poprzez dokonanie rozrachunków z G. P. i I. G. P.) z kont spółki (...) wynosiła 90 409,69 zł.

(**dowód:** opinia biegłego sądowego z dziedziny analizy ekonomicznej, księgowości rachunkowości oraz podatków S. B. – k. 145-150 oraz k. 338-383 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15, kserokopia akt i dokumentów postępowania upadłościowego – k. 34-90, k. 99-123 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15).

G. P. ma 39 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu ekonomista. Prowadzi własną działalność gospodarczą pod nazwą I. (...) G. P. z siedzibą w W., miesięczny dochód 8 000 zł.

(**dowód:** dane osobopoznawcze – k. 405 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15).

G. P. w 2014 roku osiągnął dochód w wysokości 100509,28 złotych.

(**dowód:** informacja o dochodach – k. 6-7 akt sprawy II K 191/16).

G. P. nie był uprzednio karany.

(**dowód:** dane o karalności – k. 385 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15).

G. P. nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Stwierdzono u niego uzależnienie mieszane (alkohol, substancje nasenne i uspokajające).

W czasie dokonywania zarzucanego mu czynu G. P. miał zachowaną zarówno zdolność rozpoznania znaczenia czynu, jak i pokierowania swoim postępowaniem.

(**dowód:** opinia sądowo-psychiatryczna – k. 13).

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego G. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenie powyższego stanu faktycznego nie nastroczało większych problemów. Poza sporem pozostaje bowiem, że G. P. posiadał wszystkie udziały (100 udziałów) o łącznej wartości 5000 złotych w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i był prezesem jednoosobowego zarządu tej spółki. Przedmiotem działalności spółki było m.in. wykonywanie usług remontowo- budowlanych, głównie w zakresie aranżacji wnętrz. W ramach prowadzonej działalności (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w imieniu której działał G. P., nawiązała współpracę z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M., i zakupiła w 2013 roku materiały wykończeniowe za łączną kwotę 24 745,09 złotych, która to kwota nie została do chwili obecnej zapłacona. Okoliczności te potwierdzają nie budzące wątpliwości Sądu zeznania świadka P. S.- prezesa zarządu(...)Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.oraz niekwestionowane dokumenty takie jak: odpis z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący spółki (...), dokumenty postępowania upadłościowego, faktury VAT, wyrok z dnia 31 października 2014 roku w sprawie V GC 1127/14 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. V Wydział Gospodarczy.

Przy czym decydujące znaczenie dla oceny prawno-karnej zachowania oskarżonego G. P. miały opinie biegłego sądowego z dziedziny analizy ekonomicznej, księgowości rachunkowości oraz podatków S. B.. Opinie te, w szczególności tę sporządzoną w dniu 14.03.2016 roku, Sąd uznał za jasną, pełną i logiczną. W ocenie Sądu w opiniach nie występują wewnętrzne sprzeczności, a ich szczegółowość i dokładność pozwala w pełni na wykorzystanie ich w postępowaniu. I tak biegła po dokonaniu analizy dostępnej dokumentacji księgowo- (...) Spółki (...) (w postaci bilansu i rachunku zysków i strat, faktur zakupu, faktur sprzedaży, wyciągów bankowych i innych dokumentów źródłowych) jednoznacznie stwierdziła, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. mogła realizować zobowiązania wynikające z profilu prowadzonej działalności za rok 2013 i od stycznia do maja 2014 roku. W okresie tym spółka realizowała jednak zobowiązania wobec tylko niektórych podmiotów, od których dokonywała zakupu materiałów i usług, a także regulowała wynagrodzenia z umów cywilnoprawnych, dokonywała spłat pożyczek i spłacała zobowiązania G. P. i firmy (...) (NIP (...)). W 2013 roku z konta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zostały pobrane przez G. P. i nierozliczone pieniądze w łącznej kwocie 125 596,21 zł, a na dzień 31 maja 2014 roku kwota pobranych i nierozliczonych pieniędzy (poprzez dokonanie rozrachunków z G. P. i I. G. P.) z kont spółki (...) wynosiła 90 409,69 zł.

Przy czym jak wskazała biegła, a konkluzję tę Sąd podziela, żeby czynności takie jak wypłacanie pieniędzy spółki czy przekazywanie przez udziałowców środków do spółki były zgodne z prawem, musi istnieć podstawa prawna takich przesunięć majątkowych. Pobieranie pieniędzy spółki przez udziałowców może być związane z prowadzeniem spraw spółki, bądź może wiązać się z celami prywatnymi. W obu przypadkach należy przestrzegać w szczególności regulacji Kodeksu spółek handlowych. Jeśli udziałowiec w ramach prowadzenia jej spraw podejmuje pieniądze ze środków należących do spółki, ma obowiązek się z nich rozliczyć i wykazać, że przeznaczył je na cele spółki. Innymi słowy, jeżeli kwoty pobrane są wyższe od kosztów, udziałowiec zobowiązany jest do ich zwrotu spółce, chyba że udowodni, iż zachodzą okoliczności uwalniające go od tej powinności (wyrok SN z dnia 11 stycznia 2006 r., sygn. akt III CK 328/05). Mienie spółki nie jest mieniem wspólników, a K.s.h. szczegółowo reguluje możliwość korzystania przez nich z majątku spółki (art. 46, 51, 53 K.s.h.). Przepisy te przewidują w jaki sposób wspólnik spółki może odnosić korzyści z udziału w spółce i w związku z tym niedopuszczalne jest pobieranie wbrew tym przepisom i bez podstawy prawnej środków finansowych stanowiących własność spółki przez poszczególnych wspólników. Z uwagi na wyodrębnienie majątku spółki, która posiada zdolność prawną, jest to bowiem dla wspólników mienie cudze (Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa 103/12). Tymczasem prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. - G. P., dokonując z konta spółki transferów finansowych na rzecz osoby fizycznej G. P., czy też firmy (...), nie wykazał, że przeznaczył je na cele spółki i w żaden sposób się z nich nie rozliczył.

Nie budzi też wątpliwości Sądu okoliczność, iż w 2013 roku i w pierwszej połowie 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. znajdowała się w sytuacji grożącej niewypłacalnością oraz upadłością. Przemawia za tym choćby fakt, że w dniu 9 czerwca 2014 roku G. P. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki, a postanowieniem z dnia 4 lipca 2014 roku w sprawie X GU 312/14 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości wobec stwierdzenia, że majątek dłużnika w sposób oczywisty nie wystarczy na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. Zresztą sam G. P. w piśmie uzupełniającym wniosek o ogłoszenie upadłości (vide k. 49 Zbioru A akt 2 Ds. 871/15) przyznał, że już w sierpniu 2013 roku Spółka (...) zaprzestała regulowania niektórych zobowiązań.

Pozostały nieosobowy materiał dowodowy, w tym opinia sądowo-lekarska, nie był w toku postępowania kwestionowany. Dlatego Sąd nie powziął wątpliwości co do rzetelności zawartych w nich informacji, wobec czego zasługuje on na uznanie za w pełni wiarygodny, a ustalenia poczynione na podstawie załączonych do akt dokumentów Sąd uznał za podstawę do odtworzenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Przepis art. 300 § 1 kk penalizuje zachowanie polegające na tym, że sprawca w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku.

W świetle ustalonych okoliczności nie budzi wątpliwości fakt, że zachowanie G. P., który doprowadził do usunięcia składników majątku firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. poprzez:

- wypłatę z konta spółki i nierozliczenie na dzień 31 maja 2014 roku pieniędzy w kwocie 90 409,69 zł;
- pobranie i nierozliczenie w 2013 roku z konta spółki pieniędzy w łącznej kwocie 125 596,21 zł, z przeznaczeniem na realizację prywatnych zobowiązań G. P. i realizację zobowiązań firmy (...), wyczerpuje znamiona ustawowe czynu zabronionego stypizowanego w powyższym przepisie.

Przedmiotem ochrony czynu zabronionego z art. 300 § 1 k.k. nie jest w istocie majątek dłużnika (jego stan), lecz jego zachowanie społecznie szkodliwe. Społeczna szkodliwość popełnionego czynu zabronionego nie wynika z określonego stanu majątkowego, lecz naruszenia uprawnień wierzyciela. Owo naruszenie uprawnień wynika z zachowania, którego przedmiotem jest majątek, następstwem zaś tego zachowania - określony stan majątku.

Sposób i forma, a w konsekwencji ważność zbycia (usunięcia) składnika majątku są dla przepisu art. 300 § 1 k.k. obojętne (A. R., Ochrona obrotu gospodarczego, s. 61). Dla przestępności rozważanego czynu obojętny zatem będzie fakt, czy czynność taka była skuteczna z punktu widzenia prawa oraz (ewentualnie) z jakiego powodu. Istotny jest

tutaj zamiar sprawcy - dłużnika, który przez omawianą czynność zakłada pokrzywdzenie wierzyciela albo dąży do tego, chociażby przez takie rozporządzenie swoim majątkiem, w konsekwencji którego (z punktu widzenia wierzyciela) zaspokojenie jego roszczeń jest utrudnione (tak: R. Zawłocki w System Prawa Karnego Tom 9, Przepisy przeciwko mieniu i gospodarstwu, CH BECK Warszawa 2011, komentarz do art. 300 Kodeksu Karnego, str. 797). W tym też kontekście nie można tracić z pola widzenia, że czyn zabroniony z przepisu art. 300 § 1 k.k. jest popełniony w czasie, kiedy dłużnik realizuje co najmniej jedno z wymienionych tam znamion czynnościowych (usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, obciąża, uszkadza - składniki swego majątku, względnie majątku podmiotu w interesie którego działa). Z punktu widzenia interesów wierzyciela majątek w tym właśnie czasie jest albo nie jest obciążony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 listopada 2014 r., II Aka 194/14, LEX nr 1668660).

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd w ramach zarzucanego G. P. czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz będąc właścicielem wszystkich udziałów w tej spółce, w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności oraz upadłości udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. w ten sposób, że po uprzednim zaciągnięciu zobowiązań w łącznej kwocie 24 745,09 zł wynikających m.in. z wystawionych faktur VAT o numerach: (...) z dnia 19.01.2013 roku, (...) z dnia 28.02.2013 roku, (...) z dnia 28.02.2013 roku, (...) z dnia 27.09.2013 roku oraz (...) z dnia 29.07.2013 roku i nie dokonując za nie zapłaty, doprowadził do usunięcia składników majątku firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. poprzez:

- wypłatę z konta spółki i nierozliczenie na dzień 31 maja 2014 roku pieniędzy w kwocie 90 409,69 zł;

- pobranie i nierozliczenie w 2013 roku z konta spółki pieniędzy w łącznej kwocie 125 596,21 zł, z przeznaczeniem na realizację prywatnych zobowiązań G. P. i realizację zobowiązań firmy (...), czym działał na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M..

W aspekcie analizy konsekwencji prawnokarnej Sąd doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy, wobec popełnienia przez oskarżonego czynu w okresie od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, należało zastosować przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu zabronionego.

Wobec powyższego Sąd uznał G. P. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 300 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk.

Przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się umyślnie, a jego zachowanie nosi cechy zawinienia. Możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującymi normami prawnymi nie była w żaden sposób ograniczona, a w sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę.

Biorąc pod uwagę ogólne dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, jak również jej cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz generalnej Sąd uznał za adekwatną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a wobec uprzedniej niekaralności oskarżonego nadto na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk zdecydował o warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w pełni odzwierciedla stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu zabronionego. Zastosowanie środka związanego z poddaniem sprawcy próbie będzie miało również swój wyraz w zakresie prewencji indywidualnej. Pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego, a jemu samemu da możliwość gruntownego przemyślenia swojego zachowania, jednocześnie stanowiąc przestrożę przed popełnianiem czynów przestępnych w przyszłości.

W myśl art. 33 § 2 kk do wymierzenia grzywny obok kary pozbawienia wolności uprawnia każda z dwóch następujących okoliczności:

1) dopuszczenie się przez sprawcę czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (niezależnie od tego, czy korzyść taka rzeczywiście została przezeń osiągnięta);

2) faktyczne osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa (niezależnie od tego, czy było to jego celem).

Określając liczbę stawek dziennych Sąd uwzględnił w szczególności okoliczności wskazane w art. 53 § 2 kk, jak również korzyść, którą sprawca usiłował osiągnąć. Korzyść ta jest bowiem okolicznością współwyznaczającą ładunek społecznej szkodliwości danego zachowania się, a przez to i rozmiar winy w konkretnym przypadku, który z kolei wyznacza nieprzekraczalną dolegliwość kary. Trzeba jednak przy tym pamiętać, że pomiędzy wartością (wysokością) korzyści, jaką sprawca osiągnął lub zamierzał osiągnąć z przestępstwa a dolegliwością (wysokością) grzywny - czy to samoistnej czy to kumulatywnej - nie zachodzi żadna prosta relacja. W szczególności nazbyt schematyczne i nieuprawnione byłoby twierdzenie, że im wyższa korzyść osiągnięta przez sprawcę, tym wyższa powinna być grzywna (tak jednak SA w L. w wyroku z 21 maja 2002 r., II AKa 114/2002, Prok. i Pr. 2003, z. 2, poz. 14 - dodatek), a to tym bardziej, że de lege lata grzywnie nie należy już przypisywać roli środka, mającego służyć pozbawieniu sprawcy profitów uzyskanych z przestępstwa. (J. Majewski w: A. Zoll Kodeks Karny. Część ogólna. Komentarz, 2004, lex).

Mając powyższe na uwadze, kierując się okolicznościami z art. 53 § 2 kk Sąd wymierzył na podstawie art. 33 § 2 kk oskarżonemu G. P. karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Zgodnie z art. 46 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu zabronionego) w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia oraz możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Instytucja ta ma na celu ułatwienie i przyspieszenie naprawienia przez sprawcę wyrządzonej przestępstwem szkody. Ustawa pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody "w całości albo w części", a więc w istocie uznaniowe, gdyż zależne od oceny okoliczności konkretnej sprawy.

Zważywszy na to, iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. poniosła szkodę z tytułu zachowań oskarżonego G. P. w łącznej wysokości 24 745,09 zł i wobec zgłoszonego wniosku o naprawienie szkody (k. 31), na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego G. P. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. wyżej wymienionej kwoty.

Rozstrzygając o kosztach postępowania, Sąd na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego G. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 870 złotych tytułem kosztów sądowych.